om han laae død med opadvendt Ansigt paa den blodfarvede Valplads, eller om han krympede sig i saaret Elendighed i et Hospitalstelt, eller var en af de Lykkelige, der havde seiret og vare blevne skaanede? Hun var i en feberagtig Spænding; thi Alice skulde møde hende ved Stenten med de Efterretninger, hun kunde indhente i Præstegaarden, hvor hun ikke turde vise sig, og et Par Gange vilde hun have baaret Drengen, for at de kunde komme saa meget desto hastigere afsted; men han var fuld af Overgivenhed og Spillopper og vilde bruge sine smaa Been for at løbe om mellem Hveden og plukke Valmuer og smukke, blaae Kornblomster, saa at hun atter og atter maatte vente. Men da hun naaede Stenten, kom hun dog for tidligt, da der hverken der eller ude paa Fodstien var nogen Alice at see, hvorfor hun gik længere og længere, indtil hun kom til Aasen af Bakken, fra hvilken der var fri Udsigt ud over Landsbyen. Et lille Stykke borte laae Kirken med Præstegaarden og Præstegaardshaven, og bøiende sig ud over den sidste Stente, medens Drengen legede ved hendes Fødder, søgte hun at twinge sig til at speide og vente. I Førstningen var det hende ikke paafaldende, at alle Nullegardinerne vare slaaede ned og de nederste Vinduesskodder halvt lukkede, uagtet Solen havde forladt den sydlige Side af Huset; men der hvilede en forunderlig Stilhed og Tysthed over Stedet. Døren til det med Blomster besatte Bislag var lukket, og Mr. Lascelles gjorde ikke sin sædvanlige Aftenrunde mellem sine Roser. Glædesklokkerne vare forstummede for fem Timer siden, og skjøndt Dagens Gjerning var forbi, hørtes ingen Larm af Cricketspillere paa Landsbygrønningen, eller af Ringspillere udenfor Kroen.

Hun vidste, at Alice vilde gaae til Bagdøren i Præstegaarden, og holdt sine Øine fæstede paa denne, medens hun i spændt Forventning skjelnede de grønne Vedbendeblade, idet Solen skinnede omkring et Hjørne. Saa forventningsfuld var hun, at hun ikke lagde Mærke til en ung Pige, der kom fra en lille Meierigaard, hun var gaaet forbi nogle hundrede Skridt længere tilbage, førend hun to Gange havde bedet hende gjøre Plads, for at hun kunde komme over Stenten. Hun havde en Melkekrukke i Haanden, og med mechanisk Høflighed holdt Mary den for hende, medens hun gik over, og gjenkjendte da en gammel Skolekammerat, der nu tjente i Præstegaarden.

„Jeg tør ikke opholde mig, Mary, men det glæder mig, at Du seer saa rask ud. Og er det Din lille Dreng?" sagde hun. „Der er Sorg hjemme, Du har maaskee hørt det. De holdt strax op at ringe."

„Jeg har ikke hørt Noget."

„Stakkels Master Frank er død — ja han er død — og Missis er nærved at gaae fra Forstanden. Jeg har bare været henne efter Fløde til vor Thee. Jeg vidste nok, at det vilde gjøre Dig ondt; det var saadan en smuk, ung Mand. Ja sandt er det, de bedste af os gaae altid først bort!"

Mary sagde ikke et Ord, men vendte sig blot om, og tagende sin Dreng, der nu var træt nok til at være rolig, paa Armen, vaklede hun tilbage til Piledammen. Senere fortalte hun Alice, at da hendes fordums Skolekammerat havde sagt: „Master Frank er død — ja han er død!" havde ligesom et Dødsstød ramt hende i Hjertet. Hendes Søster traf hende siddende ved Vandet, stille som en Billedstøtte, stum og uden Taarer og bleg som et Lig.

„Har Du hørt det, Mary?" sagde hun, idet hun knælede ved Siden af hende. „De fik det at vide i Middags. Det er meget sørgeligt. De sige, at ligesom han red ind i Slaget og opmuntrede sine Folk til at følge med og svang sin Sabel over sit Hoved, traf en Kugle ham i Hjertet, og han var død. O Gud, Gud! Gid Du havde Ret til at sørge over ham; men det er ligesom en Straf over ham for hans Synd imod Dig."

„Saa er det ogsaa en Straf over os Begge, da jeg havde ligesaa stor Skyld som han", svarede Mary, endnu stedse rede til at forsvare sin Elsker.

„Jeg har aldrig sagt det før, men jeg har hadet ham, Mary — o jeg har hadet ham! Jeg troer endog jeg blev glad, da jeg hørte, at han var falden."

„Nei, Alice, nei!" Og stakkels Mary gjøs med et blindt, sløvt Udtryk af Elendighed i sine smukke Øine.

Ingen af dem havde Hasiværk med at komme hjem, og de sadde endnu ved Dammen, da Solen gik ned. Barnet faldt i en tryg Søvn paa Marys Arme, men hendes Smerte syntes kun at tiltage ved Betragtningen af det uskyldige, Intet anende lille Ansigt. Alice ønskede, at hun vilde give efter og græde, men til en saadan Lettelse for sine Følelser var hun nu ikke istand. Hendes Hjerte svulmede og hendes Strube værkede, men Taarerne vilde ikke komme. Og medens disse to Qvinder sadde og sørgede i Taushed, nærmede den sønneløse Fader sig dem med bøiet Hoved og et Mod, der ikke var kraftigere, end Vand. Han havde mistet sin eneste Søn — sit eneste Barn. I hans nedbøiede Væsen var der saa godt som intet Spor af den myndige Præst, der havde fordømt Mary og irettesat hendes Moder — Sorgens Flod havde overvældet ham og revet ham ned til den lidende Menneskeheds Standpunkt. Han var gaaet ud paa Marken ved Piledammen for at være alene med Gud og sin Smerte; thi Frank havde været hans Hjertes Fryd og Stolthed, og at han var død som det sømmede sig en tapper Kriger, mildnede kun Smerten lidt. Og saaledes hændtes det, at han saae Mary for første Gang, siden hun havde været en uskyldig, glad Pige, hvilende saa stille og sørgfuld med hans Barn paa sit Skjød. Hvor fordybet han end var i sig selv, kunde han dog ikke Andet end tydeligt læse den fuldkomne Bevidsthed om Sønderknusselse, som hendes Stilling og Aasyn røbede, og ved det forskrækkede Blik, hvormed hun saae paa ham, idet hun flyttede sig for at lade ham komme forbi, opsteg der pludseligt en Mistanke hos ham.

„Du veed, Mary, hvilken Sorg der har ramt os, og selv sørger Du nu atter. Ere vore Sorger beslægtede?" spurgte han skarpt.

„O Sir, Sir!" Dette klagende Udraab tilstod Alt, og med en hurtig Bevægelse blottede hun Barnets Ansigt og rakte det hen imod ham.

Præsten kunde ikke tale; Kjærlighed er stærkere, end al Vrede, al Modbydelighed, al retfærdig Fordømmelse. Marys Kjærlighed til den Søn, han havde mistet, overvandt hans Harme. Lidt efter lidt fik han sit Mæle igjen, og pegende paa det Hjem, hvor den barnløse Moder sad og græd, sagde han: „Jeg troer, Mary, at det vilde trøste hende at see ham og erfare —"

Min lille Fortælling er ude. Lad, saa længe der er Død og Sorg og Skilsmisse i denne Verden, Kjærlighed, christelig Barmhjertighed og Tilgivelse seire, som de seirede her. Mary Wards Liv var kun kort; hun døde ikke fulde to Maaneder efter den Aften ved Piledammen, da hun havde hørt Budskabet om sin Elskers Død. Barnet bragtes til Præstegaarden, hvor det opdrages af Præsten og hans Hustru, og Alle vide nu, at Mary Wards Søn ogsaa var Frank Lascelles's. I en affides Krog i Kirken i Heckerdyke sees en Skiferplade med følgende Indskrift: „Francis Lascelles, 23 Aar. Mary Ward, 21 Aar. Hvo er Du, som fordømmer? Den iblandt Eder, der er uden Synd, kaste den første Steen." Dette Mindesmærke er blevet omtalt som smagløst, men jeg finder det ligesaa smagfuldt som de løgnagtige Pralerier, der ere langt almindeligere paa Kirkemure.

Musik.

— Musikforeningen afholder iaar, ligesom hidtil, 7 Abonnements-Concerter. I disse ville følgende nye Compositioner af danske Componister blive opførte: Gade: Den hellige Nat, Digt af Aug. Platen, for Altsolo, Chor og Orchester — Hartmann: Ouv. til Tragoedien „Correggio", for Orchester, og Zigeunermädchen, Digt af Goethe, for Solo, Chor og Orchester; — Heise: Efteraarsstormene, Concertstykke for Solo, Chor og Orchester — og Winding: Legende af Rückert, for Solo, Chor og Orchester. — De Medlemmer, som i de sidste 3 Aar stadigt have deeltaget i Abonnements-Concerterne, kunne dennegang sikkre sig en Plads førend den almindelige Indtegning (den 26de Novbr.), naar de inden den 23de Novbr. gjøre skriftlig Anmeldelse herom til Administrationen.

Blandinger.

— Vort Lands høiere Industri beklager i disse Dage Tabet af en af sine ældste og tillige mest anseete og virksomme Dyrkere: Oldingen, Hofgelbygger Jørgen Marcussen, er den 9de d. M. afgaaet ved Døden i sit firesindstyvende Aar, efter i to Menneskealdere at have øvet den Konst, der baade skaffede ham Hæder og Formue. Og hele denne lange Tid er tilbragt, hele denne storartede Virksomhed er udfoldet i en af vore smaa fordringsløse Kjøbstæder, i Aabenraa, hvor sikkert Ingen af vore Læsere ventede at finde en saadan Konstflid. Marcussen var født ovre i Sundeved 1781; som Snedkersvend kom han i Begyndelsen af dette Aarhundrede til en Orgelbygger i Rudkjøbing, og det ene Aar han tilbragte her bestemte hans Livsstilling. Saasnart han var vendt tilbage til sit Hjem begyndte han paa sit første Arbeide, et sexstemmigt Positiv, og fra denne Dag antog hans Virksomhed en bestandig større og større Maalestok; men efterhaanden som Arbeidet tiltog steg ogsaa hans Flid, og allerede paa sit første større Orgel anbragte han en af ham opfunden Forbedring, nemlig Kassebælge, der give et nøiagtigt Lufttryk og altsaa ere langt at foretrække for Foldebælgene. De største Orgeler i Danmark ere udgaaede fra hans Værksted, saaledes Christiansborg Slotskirkes, Roeskilde Domkirkes, Fruekirkes, Slesvig Domkirkes, St. Knuds Kirkes i Odense og mangfoldige flere; men ogsaa til Udlandet har hans Navn og Dygtighed vidst at bane sig Vei, baade i Sverig og i Rusland ja endog i Amerika have hans Orgeler hævdet deres Plads. I de sidste 8 Aar har Oldingen overladt sin Søn og en Svigersøn den hele Fabrik, og under Firmaet: Marcussen & Søn fortsættes denne Virksomhed med bestandigt voxende Anseelse.

— Over Indgangen til Throndhjems Tugthuuskirke læstes endnu for nogle Aar siden følgende Vers:

Gud lønne Christian den Sjette
Hvis Naade har fundet det Rette;
Gud spare Kongen mange Aar,
At hver en By et Tugthuus faaer.
Lad Kongen udi Fred regiere
Til al Utugt at rubinere
Men lad vor By og Land bestaae
Og dette Huus god Fremgang faae.

— Lord Sandwich, der havde en meget flet Gang, fortæller Følgende om sig selv: „Da jeg opholdt mig i Paris, tog jeg Underviisning i Dands, og fandt saa megen Behag i min Lærer, at jeg ved min Afreise opfordrede ham til at udbede sig en Gunst af mig. Dandsemesteren gjorde et ziirligt Buk og sagde: „Jeg tillader mig blot at bede Deres Herlighed om, ikke at aabenbare for Nogen, at jeg har været Deres Dandselærer."

Gaade.

Med Et Du Snee og Svale skal forbinde;
Een Stavelse Du deraf lade svinde,
Og Verdens første Ophav Du vil finde.

Oplosning paa Skakopgave Nr. 33.

	Hvid.	Sort.
1.	A. 4—C. 2.	1. E. 5—D. 4.
2.	D. 7—D. 6.	2. D. 4—C. 3.
3.	D. 6—C. 5.	3. C. 3—B. 2.
4.	C. 5—B. 4	4. B. 2—A. 1 (Spring. tages).
5.	G. 5—F. 6 (Skak og mat).	

Opløst af W. M. i Stubbekjøbing.

Verdens-Barometret.

London	14 Novbr.	3	pCt. Consols	...	93 1/8
Paris	„ —	3	„ Rentes	...	69-75
Wien	13 —	5	„ Metalliques	.	66-50
Berlin	„ —	3 1/2	„ Staats-Sch.		86 3/4
Kjøbenhavn	15 —	4	„ Kgl. Obligat.		97 1/2.

Døde.

Kammerherre Lensgreve Jens Christian Juell-Wind-Friis til Friisenborg, † 11te Novbr. paa Voller, 81 Aar.

Otto Thott Friisner, i sin Tid Overlærer ved Throndhjems Skole, bekjendt Historiker, † 7de Novbr. i Christiania, 81 Aar.

Thomas Cochrane, Greve af Dundonald, engelsk Viceadmiral, berømt i Sekrigene mod den franske Republik og det første Keiserdømme, fjernet 1814 og berøvet alle sine Værdigheder paa Grund af et Underslæb, derpaa i Tjeneste i Chile og Grækenland, indtil han i 1830 atter blev indsat i sin forrige Stand, † 31te October i Kensington, 75 Aar.

General v. Rhaden, der havde deeltaget i flere Feltog, senest med de sachsiske Tropper i Slesvig, † 2den Novbr. i Gotha, 67 Aar.

Joseph Toth, Professor i Theologi og Philosophi ved Collegiet i Kecskemet og en Prydelse for dette videnskabelige Akademi, † 19de October, 33 Aar.

Diaphanie.

(Efterligning af Glasmaleri).

De hertil brugelige Billeder, Glas, Fernis og Pensler forefindes i vort Etablissement. Brugsanvisning meddeles.

B. A. Meyer & Søn.
Store Kjøbmagergade Nr. 26
(3die Sted tilhøire fra Silkegade).

Paa vort Forlag er igaar udkommet:
Viser og Sange af

„En Nat mellem Fjeldene"

af C. Hostrup, componerede af P. Heise, indeholdende: Gulliks Vise. — Ingeborg. — Gudbrand og Astrid. — Stev. — Nøkkens Sang om Elven. — Thorstens Sang. — 72 Sk.
— C. C. Lose & Delbanco. Gothersgade 11. —

Photographie-Albums

forefindes i stort Udvalg hos B. A. Meyer & Søn, store Kjøbmagergade Nr. 26, 3die Sted tilhøire fra Silkegade.

Veirforholdene paa Landbohøiskolen
fra den 9de—15de Novbr.

Dato.	Middelvarme (C. 0).	Høieste Varme.	Laveste Varme.	Fugtighedsgrad Kl. 2 i pCt.	Lufttryk.	Regnhøide i Linier.
9de . . .	3,1	4.1	1,2	77	28″ 6.10	„
10de . .	3,6	4,5	1.0	77	28″ 5,47	„
11te . .	4,4	6,0	3,0	90	28″ 4,56	„
12te . .	2,6	3,5	1,5	85	28″ 2.51	„
13de . .	2,3	3,8	1,2	85	28″ 0,01	„
14de . .	4,0	5,2	3,1	90	27″ 9,70	„
15de . .	7,2	8.1	5.2	95	27″ 7,20	„

Anm. Middelvarmen er bestemt ved Jagttagelser Kl. 7, 12 og 11 og Lufttrykket som Middeltallet af Jagttagelser Kl. 8, 2 og 10.

Mærkværdige Datoer for hver Dag i Aaret.

(Samlede af 3—19.)

Fra den 18de til 25de November.

18. Novbr. 1648 blev Kong Christian IV's Lig bisat i Roeskilde Domkirke.
„ „ 1705 blev Ehlers' Collegium indviet.
„ „ 1743 f. Johannes Ewald.
„ „ 1770 f. Bertel Thorvaldsen.
„ „ 1851 d. Kong Ernst August af Hannover.
19. „ 1600 f. Kong Carl I af England.
„ „ 1619 erhvervede Danmark Trankebar.
20. „ 1700 seirede Svenskerne over Russerne ved Narwa.
21. „ 1449 opfandt Guttenberg bevægelige Typer.
„ „ 1569 faldt Daniel Rantzau.
22. „ 1286 blev Erik Glipping myrdet i Finderup.
„ „ 1617 d. Sultan Achmet I af Tyrkiet.
„ „ 1767 f. Andreas Hofer.
„ „ 1787 f. Rasmus Christian Rask.
„ „ 1792 f. Arveprinds Frederik Ferdinand af Danmark.
23. „ 1648 blev Kong Frederik III kronet i Frue Kirke.
„ „ 1766 afbrændte Tryggevælde.
24. „ 1688 blev Christian V's Statue paa Kongens Nytorv afsløret.
„ „ 1811 f. Ditlev G. Monrad.

BREVVEXLING.

Fætter Christians Brev kan afhentes hos Red.
— Max Albert. Kan afhentes.
— Ratze. Det er Skade, men Ordet hedder Camille- ikke Kameelblomst.
— O. W. i S. Vi have allerede i Nr. 27 skænket denne Sag vor Opmærksomhed.
— Svedan. Vi dele ikke Deres Mening. Udførelsen af deres Forslag vilde blive for kostbar i Forhold til de Faa, som det maa antages at interessere.
— Helmer Blaa. Kan ikke benyttes.

Udgivet af Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

THIELES BOGTRYKKERI.